

MIKLYA ZSOLT

Zsoltárok hívására

JELNYELV

a 114. zsoltár nyomán

Mi lelt, tenger, hogy elfutottál?
Mi lelt, folyó, hogy megtorpantál?
Ti, hegyek, mit szökdeltetek, mint a kosok?
És ti, halmok, mit ugrándoztok, mint a bárányok?

Tenger fövenyén, folyóvíz hátán,
kiszáradt folyómeder sóette kövei között,
hegy oldalán lezúduló nyáj hullámain ha érkezik.
Hogyne futkosnánk?
Hogyne topognánk?
Hogyne szökdelnénk?
Hogyne ugrándoznánk?
Hogyne vágnánk tikkadt torokkal,
cserepesedő ajkakkal kövek átlényegülését
forrásvidékké, sziklák közt aláfutó patakká.
Hogyne táncolnánk nyelvfakasztó jelbeszédvel.

***

Igen, a jelnyelv.
Hogy különben érthetetlen.
Nipplek alá tett csipketerítő.
Horgolótű tánca a bujkáló hurokkal.
Nem a nyak, hanem az ujj köré csavart jel.
Különben minden hiába. És minden érthetetlen.

***

Szökdécselnek a lábujjpercek,
ugrándoznak a porckorongok,
a bordakosár is szétszóródik,
csak a lábnyom pora marad meg.
De te érkezel.
Ami szét, azt összegyűjtöd,
jeltelen gödörbe belezárod,

hisz te jelek nélkül is érted,
mielőtt szólnánk, kitalálad,
panaszunkat megelőződ,
szenvedésünket újraéled.
Tömegsírba te fekszel.

OLYANOK...

a 126. zsoltár nyomán

Olyanok voltunk, mint az álmodók,
megtelt a szájunk nevetéssel.
Ahogy vízzel telnek a kiszáradt folyók,
ahogy a mag sokasodni merészel.

Olyanok lettünk, mint a kérkedők,
megtelt a szívünk büszkeséggel.
De nem kaptunk hozzá elég téridőt,
és hamar torkig lettünk az egésszel.

Olyanok vagyunk, mint a bámulók,
a világ szemünk előtt vész el.
Hány élet kell kikapcsolni a jeladót,
amit egy játékprogram vezérel?

ÁLOMDÍSZLET

Hamar leléptél.
Nem tudom, hogy kerültünk újra a darabba.
Csak ültünk a szintér peremén, és vártunk.
Nem tudom, miért voltál úgy kiakadva.
Talán a megváltó mozdulatot képzelted másképp,
nem a pódium közepén hasra esve.
Ki rendezte ezt a...? – kérdezte hiányod.
Nem gondoltál a színész-önismeretre.
Pedig az ötödik mondattól vált érdekessé a hétszó,
Éli, éli, lámá sabaktáni,
szó nélkül álltál fel, nem volt semmi céció,
csak a hiányod jelezte, jobb lenne itt megállni.
Négyen maradtunk, kettő szintén lelépett,

követtek a minden eltűnök útján.
Társam a maradásban megszólított:
Mi volt ez? Mi a...? Hogy lehet ilyen kurtán?
Torkomon akadt a szó, tátogtam csak
partra vetett halként, elcsépeltem biodíszlet.
Sajnáltam megváltó szerepét játszó exbarátom,
hogy szívét kitette, és az is biodísz lett.
Megakadtunk az ötödik szónál, pedig
úgy készült, hogy a hetet végigmondja.
Hová tűntél? Mióta várunk? Mikor lehelsz
új lelket a kivéreztetett pódiumra?
Hamar leléptél.
Távozóban őt sajnáltuk, nem beszélünk rólad.
Úgy maradt nyelvünk alatt a hiányod,
mint fűzfák sátra alá, kitört ágcsomokhoz
kötött csónak.

